

FJERDE KAPITLET.

Slafvars lidanden.

Sedan de nedgått tvänne trappor, drog Loango ett djupt andetag, utbredde armarne och tryckte Kassango till sitt bröst.

— Tacka den store anden! — hviskade han; — tacka honom! Du lefver, och jag är lycklig att se dig räddad.

— Men ack, för hvilket pris! — snyftade Kassango. — Huru måste du icke hafva lidit för min skull!

— Var lugn, barn, — svarade Loango mildt. — Det är öfverståndet. Såren skola läkas, smärtan försvinna. Äfven med min död skulle ditt lif icke varit för dyrt betaldt.

Utan motstånd läto negrerne pålägga sig jernkedjorna. Dörren öppnades, och man inträdde i ett långt, smalt, dystert rum. En förpestad, qväfvande het, förskämd luft strömmade mot de inträdande och beröfvade dem nästan andedräkten. Skrammel af kedjor, jemmer och qvidande voro de ljud, af hvilka de emottogos. Då deras ögon vänjt sig vid mörkret, märkte de till höger och venster trånga afplankningar. De voro tätt packade med deras svarta landsmän, hvilka, delande lika öde med dem, blifvit röfvade, fångade, köpte, för att till slaftjenst föras långt öfver hafvet. De lågo fastkedjade och hade icke så mycket utrymme, att de kunde resa sig och gå ett par steg. Män, qvinnor och